

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 638/2024-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Dušanom Antolom, advokátom, Krivá 23, Košice, proti uzneseniu Mestského súdu Košice sp. zn. 10T/8/2021 z 27. augusta 2024 a proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7Tos/99/2024 z 23. októbra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 28. novembra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2, čl. 49 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením mestského súdu sp. zn. 10T/8/2021 z 27. augusta 2024 a uznesením krajského súdu sp. zn. 7Tos/99/2024 z 23. októbra 2024. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiada, aby mu ústavný súd povolil odklad výkonu trestu a priznal náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 10T/8/2021 z 15. apríla 2021 (právoplatným 15. apríla 2021, pozn.) bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania zločinu šírenia poplašnej správy podľa § 361 ods. 1, 2, 3 písm. b) Trestného zákona, za čo mu okresný súd uložil trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov, ktorého výkon podmienenečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 3 rokov s probačným dohľadom a s obmedzením spočívajúcim v zákaze požívania alkoholických nápojov počas trvania skúšobnej doby.

3. Mestský súd napadnutým uznesením z 27. augusta 2024 podľa § 52 ods. 1 Trestného zákona vyslovil, že sťažovateľ sa neosvedčil v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia a trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov vykoná. Na výkon trestu odňatia slobody sťažovateľa zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Mestský súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že sťažovateľ počas skúšobnej doby spáchal 7 priestupkov na úseku cestnej dopravy. Z odpisu z registra trestov je taktiež zrejmé, že sťažovateľ bol 4-krát súdne trestaný, naposledy trestným rozkazom Okresného súdu Košice II sp. zn. OT/140/2023 z 30. mája 2023 právoplatným tým istým dňom pre prečin ohrozovania pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený peňažný trest vo výške 800 eur a pre prípad úmyselného zmarenia náhrady trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiacov za súčasného uloženia trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 18 mesiacov. Sťažovateľ sa skutku dopustil 28. mája 2023, teda počas skúšobnej doby. Sťažovateľ tak nenaplnil podmienku vedenia riadneho života počas plynutia celej skúšobnej doby.

4. Proti napadnutému uzneseniu mestského súdu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú krajský súd napadnutým uznesením zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Podstata sťažnostnej argumentácie spočíva v nesúhlase sťažovateľa s obsahom napadnutých uznesení. Sťažovateľ je toho názoru, že naplnil podmienku vedenia riadneho života počas skúšobnej doby, v dôsledku čoho konajúce súdy aplikovali § 52 Trestného zákona nezákonne. Zaplatením uloženého peňažného trestu za spáchaný trestný čin došlo podľa § 32 Trestného zákona k jeho zahladeniu, teda na sťažovateľa sa malo hľadieť, akoby žiaden trestný čin počas skúšobnej doby nespáchal. Na margo spáchaných priestupkov na úseku cestnej dopravy sťažovateľ uviedol, že oblasť správneho trestania možnosť zahladenia priestupkov nepozná, no ak by taká zákonná možnosť existovala, sťažovateľ by žiadal dané priestupky zahladiť.

6. Podľa názoru sťažovateľa sa konajúce súdy riadne nevysporiadali so skutočnosťou, že obchodná spoločnosť XERVON GmbH (zamestnávateľ sťažovateľa, pozn.) ponúkla v zmysle § 4 ods. 3 a 4 Trestného poriadku prevzatie záruky za sťažovateľa. Rovnako sa nevysporiadali so skutočnosťou, že sťažovateľ žije usporiadaným životom a má rodinu, o ktorú sa náležite stará.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstata ústavnej sťažnosti spočíva v nesúhlase sťažovateľa s obsahom napadnutých uznesení, ktoré sťažovateľ považuje za nezákonné a vo svojom dôsledku zasahujúce do označených práv sťažovateľa podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením mestského súdu:

8. V súvislosti s časťou ústavnej sťažnosti, ktorou sťažovateľ napadol uznesenie mestského súdu, ústavný súd poukazuje na jeden zo základných princípov konania o ústavných sťažnostiach, ktorým je princíp subsidiarity. Ústavný súd v zmysle uvedeného princípu zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb

za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

9. Uznesenie mestského súdu bolo predmetom súdneho prieskumu zo strany krajského súdu iniciovaného na základe sťažnosti sťažovateľa, čo podľa § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum ústavnou sťažnosťou prezentovaného porušenia označených práv napadnutým uznesením a zakladá dôvod na odmietnutie tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu:

10. Ústavný súd nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov. Preskúvanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len vtedy, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľné a logicky odôvodnené.

11. Ústavný súd taktiež zdôrazňuje, že do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

12. Podľa § 50 ods. 4 Trestného zákona ak odsúdený viedol v skúšobnej dobe riadny život a splnil povinnosť nahradiť škodu spôsobenú trestným činom alebo zaplatiť dlh alebo zameškané výživné, ak boli uložené, súd vysloví, že sa osvedčil; inak rozhodne, a to prípadne už v priebehu skúšobnej doby, že sa trest odňatia slobody vykoná. Rovnako súd postupuje aj v prípade iných obmedzení alebo povinností podľa § 51 ods. 3 a 4 Trestného zákona, ak boli uložené. Ak sa odsúdený nachádza vo výkone trestu odňatia slobody, príslušný súd rozhodne tak, aby výkony trestov odňatia slobody nasledovali plynule za sebou. Výnimočne môže súd vzhľadom na okolnosti prípadu ponechať podmienené odsúdenie v platnosti, hoci odsúdený konaním spáchaným v skúšobnej dobe dal príčinu na nariadenie výkonu trestu, a súčasne môže a) ustanoviť nad odsúdeným probačný dohľad a uložiť doteraz neuložené primerané obmedzenia alebo primerané povinnosti uvedené v § 51 ods. 3 a 4 Trestného zákona smerujúce k tomu, aby viedol riadny život; b) primerane predĺžiť skúšobnú dobu, nie však viac ako o dva roky, pričom nesmie prekročiť hornú hranicu skúšobnej doby ustanovenej v § 50 ods. 1 Trestného zákona.

13. Z obsahu napadnutých uznesení v podstatnom vyplýva, že sťažovateľ sa počas plynutia trojročnej skúšobnej doby podmieneného odsúdenia dopustil až siedmich konaní kvalifikovaných ako priestupky na úseku cestnej dopravy a rovnako 28. mája 2023, teda počas plynutia skúšobnej

doby, sa dopustil prečinu ohrozovania pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený peňažný trest a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá. Sťažovateľ sa uvedeného prečinu dopustil napriek tomu, že rozsudkom mu bolo uložené aj obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov alebo iných návykových látok, čo sťažovateľ napriek riadnemu poučeniu probačným a mediačným úradníkom zjavne nedodrжал. Uvedené skutočnosti podľa konajúcich súdov dali zákonný podklad na konštatovanie, že sťažovateľ nespĺnil podmienku vedenia riadneho života počas plynutia skúšobnej doby.

14. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu z pohľadu sťažovateľovej argumentácie konštatuje, že závery krajského súdu nemožno považovať za neodôvodnené či za prejav sťažovateľom tvrdenej svojvôle. Z právnej úpravy aplikovanej vo veci sťažovateľa vyplýva, že predpokladom na vyslovenie, že odsúdený sa osvedčil, je okrem uplynutia skúšobnej doby ustanovenej odsudzujúcim rozhodnutím zároveň aj skutočnosť, že odsúdený viedol v skúšobnej dobe riadny život a splnil uložené obmedzenia a povinnosti. Krajský súd v napadnutom uznesení dospel k záveru, že sťažovateľ všetky uvedené podmienky nespĺnil, keď v tomto kontexte, vychádzajúc zo svojich skutkových zistení, konštatoval, že sťažovateľ počas plynutia skúšobnej doby spáchal početné priestupky na úseku dopravy a taktiež sa dopustil spáchania prečinu ohrozovania pod vplyvom návykovej látky.

15. Otázka splnenia podmienky vedenia riadneho života je otázkou interpretácie a aplikácie práva na úrovni zákona. Bez potreby reprodukovania či ďalšej analýzy záverov krajského súdu je možné vysloviť ústavnú konformnosť odôvodnenia sťažovateľom namietaného uznesenia krajského súdu. Krajský súd v ňom náležite vysvetlil dôvody, na základe ktorých bolo rozhodnuté o neosvedčení sa sťažovateľa. Presentovanú argumentáciu krajského súdu ústavný súd hodnotí ako zrozumiteľnú, bez zjavných logických protirečení, plne zodpovedajúcu kritériám pre ústavne udržateľné a dostatočné odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov, judikatúre ústavného súdu a zároveň súladnú s podstatou a so zmyslom aplikovaných právnych noriem.

16. Ústavný súd bez ohľadu na polemiku o tejto otázke len na úrovni zákonnej (ktorá je dlhodobo stabilne judikatúrne riešená na úrovni všeobecného súdnictva) považuje za irelevantnú námietku sťažovateľa, či vzhľadom na vykonanie peňažného trestu a s tým súvisiace zahľadenie bolo vôbec možné na spáchanie uvedeného prečinu prihliadať. Na posudzovanie vedenia riadneho života podmienične odsúdeného nemá vplyv, či zaplatil uloženú sankciu, relevantné je už len to, že počas plynutia skúšobnej doby došlo k spáchaniu prečinu. Ústavný súd rovnako vyhodnotil za irelevantnú aj námietku týkajúcu sa neprihľadania súdov na ponúknutú záruku zo strany zamestnávateľa sťažovateľa, keďže pri rozhodovaní o osvedčení sa po uplynutí skúšobnej doby nebolo analogické použitie § 4 ods. 4 Trestného poriadku vôbec možné.

17. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že sťažovateľom napadnuté uznesenie krajského súdu nesignalizuje možnosť porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorej dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. ústavný súd dospel k záveru, že medzi sťažovateľom napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom tohto práva neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 48 ods. 2, čl. 49 a čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením krajského súdu:

18. Sťažovateľ zároveň tvrdí, že napadnutým uznesením krajského súdu boli porušené aj jeho práva podľa čl. 48 ods. 2, čl. 49 a čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ svoju argumentáciu o ich porušení odvodzuje od namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Vzhľadom na záver, že k jeho porušeniu nedošlo, je daný dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.4. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

19. Vychádzajúc z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ústavný súd konštatuje, že pod ochranu podľa čl. 6 dohovoru nespadá konanie, v ktorom sa rozhoduje, že sa vykoná trest odňatia slobody, ktorého výkon bol podmiennečne odložený, keďže v tomto konaní ide o vydanie rozhodnutia, ktoré priamo nesúvisí s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru (o tom už bolo právoplatne rozhodnuté v pôvodnom konaní, v ktorom bol sťažovateľovi uložený trest odňatia slobody, ktorého výkon bol zároveň podmiennečne odložený). Inak povedané, pôsobnosť (aplikovateľnosť) čl. 6 dohovoru zásadne nepresahuje okamih konečného právoplatného rozhodnutia o vine a treste. Nevzťahuje sa teda na konanie, v ktorom sa rozhoduje, že sa vykoná trest odňatia slobody, ktorého výkon bol podmiennečne odložený (II. ÚS 32/2021). Vzhľadom na tento záver ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť aj v tejto jej časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. decembra 2024

Libor Duľa
predseda senátu